

UPPBYGGELSE OCH TRÖST

”Men den som profeterar, han talar för människor, dem till uppbyggelse och förmaning och tröst.”
(1 Kor. 14:3)

Enkel katekes från den Ortodoxa Kyrkans erfarenhet

UTGIVNING VAR TREDJE MÅNAD AV HELIGA ÄNGLARNAS KLOSTER

AFIDNAI ATTIKIS, GREKLAND

Nr. 3 • mars - maj 2013

✠ INNEHÅLL ✠

● **Text 1:** Encyklika till vår Frälsare Kristi allra härligaste Uppståndelse

Den uppstånde Kristi sinnelag, rening av hjärtat och skådandet av Gud

● **Text 2:** “Hennes hjärta var en sann Guds trädgård”:

Värdet av barmhärtighet och allmosegivande

● **Text 3:** Herren och kvinnor: Kvinnlig kärlek

Vår Herres uppståndelse... Kvinnors festdag

● **Text 4:** “De glömde att ingiva tro på Kristus i deras hjärtan”

Konsekvenserna av hjärtlöshet gentemot våra föräldrar

● **Text 5:** “De betjänar oss dag och natt, skyddar och hjälper oss i allting”

De heliga änglarna älskar människosläktet

● **Text 6:** Ett avslöjande mirakel som ägde rum i dagens Australien

Kvinnor bör bedja med huvudet täckt

Encyklika

till vår Frälsares Kristi allra härligaste Uppståndelse

Den uppståndne Kristi sinnelag, rening av hjärtat och skådandet av Gud

Låt oss hålla högtid återigen med hela skapelsen, som förnyas och skänker sin doft över allt som omger oss.

Låt denna högtid vara oupphörlig och evig, för vår Herre Jesus Kristus är uppstånden, och död och dödsrike har inte bara blivit besegrade och nedtrampade, utan har också upphört att längre tyrannisera och dominera människan, Guds skapelse och avbild.

”Idag sprider våren väldoft och den nya skapelsen dansar...” ”Idag triumferar hela skapelsen och gläds, ty Kristus är uppstånden och dödsriket är plundrat...” ”Idag har Mästaren plundrat dödsriket, och upplyft alla dem som hållits fångna däri sedan forna tider...” ”Låt de himmelska tingen glädja sig och de jordiska jubla...”!

På denna ljusomstrålade och allom glädjerika dag, känner vi att

hela vår varelse genomsyras av det allom glädjefulla budskapet från den heliga aposteln Paulus:

Bröder, "Gud, som är rik på barmhärtighet, har för den stora kärleks skull, varmed han älskat oss, även när vi var döda genom våra synder, gjort oss levande med Kristus... Ja, han har uppväckt oss med Honom i den himmelska världen, i Kristus Jesus".¹

Eftersom Gud är rik på barmhärtighet, "böjde Han sig ned till jorden och hämtade Sin avbild."² Han levandegjorde, återuppväckte, och upphöjde avbilden, han gjorde den värdig att sitta på det dräpta Lammets tron.

Ära vare Din barmhärtighet, o Herre! Ära till Din hushållning, o Du som ensam är människoälskande! Ära vare Dig, o Gud, o Heliga Treenighet, ära vare Dig!

Orden "En stor skapelse är människan", genljuda från tidens djup av kloka författare i Gamla testamentets bok Ordspråksboken.³

En stor skapelse är denna Guds varelse som kallas människa. Den vackraste varelsen, den största höjdpunkten av skapelsen, Guds avbild. Det är just på grund av denna storhet som det anstår människan, nu återupplivad, befriad, och förnyad —att återvinna sin gamla ära, hennes ursprungliga skönhet, mitt i härligheten av den heliga Treenigheten, till att skåda Gud.

Vår Herres Uppståndelse **inviger en era där skådandet av Gud blir möjligt.** Gudsskådandets gåva kommer förvisso att ges till oss i dess fullhet vid slutet av tidsåldrarna, i den nya skapelsen, när "vi skall se Honom sådan som Han är."⁴ då Guds tjänare "skall se Hans ansikte, och Hans namn skall stå tecknat på deras pannor."⁵

Men vår inkarnerade, korsfäste och uppståndne Herre och Gud anser som lyckligt lottade —och dessa, som faktiskt är de verkligen lyckligt lottade— de män och kvinnor som har renhet och kyskhet i sin själ i detta liv, ty de skall se Gud: "**Salliga är de renhjärtade, de skall se Gud.**"⁶

Skådandet av Gud kräver, som vi alla vet, en förändring av vårt beteende: från egenintresse och egoism till att anta och omfamna **den uppståndne Kristi sinnelag**, som är det tänkesätt som kännetecknas av storsinhet och osjälviskhet, ett tänkesätt av ödmjukhet och självuppoftande lydnad.

Bröder och systrar, den Heliga Aposteln Paulus förmanar oss: "Sen icke var och en till sitt eget bästa. Varen så till sinnes som Kristus Jesus var."⁷

Gud blev människa för att ingjuta Sitt sinnelag i oss. Detta sinne kommer att leda oss till **kärlek och medkänsla** och kommer att ge oss **hjärtats renhet**. Och då kommer vi att beviljas det stora **Gudsskådandets gåva**.

"Hjärtats renhet", säger den Helige Isaak Syriern, **"är kärlek för de svaga som faller."** Och han fortsätter: **"Om du ser din broder synda, kasta din kärleks klädnad över dennes axlar."⁸**

En sådan strålände kärlek strömmar allenaftnast från **den uppståndne Kristi sinnelag**. Denna kärlek är verkligen renande, kreativ och effektiv, eftersom "den förändrar tingens natur"⁹, som den gudomlige Chrysostomos försäkrar oss, och leder oss ofelbart till **skådandet av Gud** i ljuset av uppståndelsen och den heliga Treenighetens härlighet.

"En stor skapelse är människan", men en **barmhärtig människa** är högt värderad: "och dyrbar är en barmhärtig människa."¹⁰

Mina bröder och systrar, må de ovärderliga bönerna från vårt mycket vördade äldste, Metropoliten Kyprianos, och Guds Moders förböner, med nåden från vår Frälsare Kristi Uppståndelse, stärka oss i kampen för en förändring av vårt sinnelag, så att vi i sanning **kan bli barmhärtiga och visa medkänsla, så att våra hjärtan må renas och vi kan förunnas skådandet av Gud**, nu och alltid och i evigheters evigheter. Amen!

**Kristus är uppstånden!
Ja, Han är sannerligen uppstånden!**

**+ Vår Frälsare Jesu Kriste
heliga Uppståndelse, 2013**

Er ödmjuka förebedjare
inför vår uppståndne Herre,

+ *Biskop Kyprianos av Oreoi*
Styrande hierark

av den Heliga Motståndssynoden

¹. Efesierbrevet 2:4-6; / ². D. Hl. Nikolaos Kabasilas, *Om livet i Kristus* Lektion I, §18, *Patrologia Græca*, Vol. CL, kol. 504B. / ³. Ordspråksboken 22:4. / ⁴. 1 Johannesbrevet 3:2. / ⁵. Uppenbarelseboken 22:4. / ⁶. Matteus 5:8. / ⁷. Filipperbrevet 2:4-5. / ⁸. Se d. Hl. Isaak Syriern, "Lektion LVIII," i *Ἄπαντα τὰ εὐρεθέντα Ἀσκητικά* [De komplett bevarade asketiska lektionerna] (Thessalonike: Ekdoseis Bas. Regopoulou, 1997), s. 239. / ⁹. D. Hl. Johannes Chrysostomos, "Homilia XXXII om 1 Korintierbrevet," §6, *Patrologia Græca*, Vol. LXI, kol. 273. / ¹⁰. Ordspråksboken 20:6.

“Hennes hjärta var en sann Guds trädgård”

Värdet av barmhärtighet och allmosegivande*

Under den tyska ockupationen bodde det en familj som var känd för sin fromhet och sin gästfrihet, i en liten by på Navpaktos' slätter.

Den som överträffade alla de andra i barmhärtighet och hemligt allmosegivande var modern i familjen, Kyra [fru] Smaragd.

Under dessa svåra år av hunger och fattigdom, upphörde hon aldrig att i hemlighet visa barmhärtighet för alla.

Husets källare, som var välsignad av Gud och alltid full, stod till förfogande för alla fattiga släktingar.

Hon hade gett dem tillåtelse att komma och ta vad de behövde, utan att ens fråga!

När hon hörde att någon kvinna fött barn och därför hade behov av näringsrik mat, gjorde hon följande:

Hon gömde något ägg, ost och en flaska mjölk under sitt förkläde och gick till kvinnans hus på natten i hemlighet för att ge henne maten, ty på den tiden dog folk av hunger.

Andra gånger gjorde hon på annat vis: Hennes kök hade ett lågt fönster som vette mot en smutsig gata där grannbarnen brukade leka.

I fönstret brukade hon ställa ett täckt lerkärl, vilket kunde innehålla olja, mjölk eller någonting annat. Sedan brukade hon ropa från fönstret på det barn som var från den fattiga familj som hon ville hjälpa:

”Hallå, Mikael, kom hit, din lille rackare! Häll ut det här vattnet åt mig vid det där trädet, så att jag slipper gå ut!”

När barnet kom närmare, sade hon med låg röst:

”Tag det här kärlet och ge det till din mor, snabbt! Inte ett ord!”

På detta sätt gav denna kristna kvinna allmosor.

Åren gick och Kyra-Smaragd blev gammal, liksom de andra i hennes ålder i byn. Ett år gick tre av dem bort: Kyra-Smaragd och två andra kvinnor.

En tid senare, såg en dotter till en av dessa

kvinnor sin mor i en dröm.

”Mamma!” ropade hon med längtan. ”Hur har du det där uppe?”

Den goda kvinnan svarade för dem alla tre:

”Vi har det alla mycket bra! Ära åt Gud! Vi har vackra hus! Men ingen av oss har ett hus som Smaragds. Vilken skönhet, vilka ljus, vilka blommor, så många blommor!”

Nästa morgon berättade kvinnan om sin dröm för några i byn. De log och sade:

”Kyra-Smaragd är värd det himmelska palatset och de många blommorna! Hennes hjärta var en sann Guds trädgård. Må Gud ge hennes själ vila!”

Detta berättades med stor kärlek av makan till en av Kyra-Smaragds barnbarn. Hennes goda minne bevaras från generation till generation.

(*) *Budskap från Himlen* [på grekiska] (Dorida: Hiera Mone Panagias Varnakovas, 2005), s. 81-81.

Vår Herres uppståndelse är dagen då kvinnor firar sin festdag. Det är inte en personlig, utan en gemensam fest —kvinnans fest. När Herren utvalde kvinnor för att meddela det glada budskapet om Uppståndelsen för Sina apostlar, hedrade Han kvinnan.

A. Under Herrens jordiska liv, visade Han sin kärlek för kvinnor som var föraktade, och de i sin tur visade Honom sin tacksamhet. Inte en enda kvinna som vände sig till Kristus, lämnade Honom besviken.

I början av sitt offentliga liv, helar Han Petrus' svärmor, som låg sjuk i feber, och genom detta belönar Han Petrus' omsorg om henne.

Han ömkar sig över Maria Magdalena, som var besatt av sju demoner, och helar henne.

Berörd av änkans tårar, upprestar Han hennes ende son från det döda.

Även om Han hade blivit sänd till Israels får, lyssnar Han på den kananeiska kvinnans vädjande —som inte var av judisk härkomst och liknas med en hund— och helar hennes dotter.

På sabbatsdagen helar Han kvinnan som hade varit ihopkrumpen i arton år, trots synagogföreståndarens upprördhet.

Han upprestar Jairus' dotter från det döda och helar kvinnan som lidit av blodgång i tolv år.

Kvinnan, som på bar gärning blivit beträdd med äktenskapsbrott, jagad som en raphöna av de hög-liknande fariséerna, kommer till

Vår Herres uppståndelse... Herren och kvinnor

Hans fötter och är skyddad med orden: "Den av eder som är utan synd, han kaste första stenen på henne."

Han försvarar den syndfulla kvinnan, som grät vid Hans fötter och bemöter de hycklande fariséernas fördömelse.

Han tar emot Martas och Marias gästvänlighet och belönar mer Marias uppmärksamhet än Martas liv och rörelse.

Och det mest häpnadsväckande: Han samtalade med den samaritiska kvinnan —Hans etniska "fiende"— som hade haft fem män, och den som hon hade då, var inte hennes laglige make. För denna kvinna avslöjar Han för första gången att Han är Kristus, den förväntade Messias.

Allt detta, trots den rabbinska föreskriften, enligt vilken man bör bränna den He-

liga Skriften hellre än att låta en kvinna höra den, och trots Hans lärjungars häpnad, vilka förundrade sig över att se Honom tala med en kvinna.

Det var för kvinnor som Han först uppenbarade sig efter Sin Uppståndelse.

B. När Kristi kropp hade tagits ner från Korset, tog Josef och Nikodemus den till trädgården i närheten och överlämnade den till kvinnorna för att göra i ordning den för begravning.

Guds Moder, *Theotokos*, Maria Magdalena, Salome och "många andra kvinnor" hade stått invid Korset. Som kvinnor hade de större erfarenhet än män av förberedelse av en kropp för begravning, så de tog hand om det.

...Kvinnors festdag

Kvinnlig kärlek

De såg till att ta bort törnekronan som placerats på Hans huvud, då de romerska soldaterna hånat Honom, genom att ta ut taggarna som blivit kvar i Hans skinn på Hans huvud. De redde ut och samlade ihop Herrens hår, som hade blivit tovgigt av blod från såren som orsakats av törnekronan.

Herrens ögon och mun var öppna. Kvinnorna slöt de ögonen, vilka de hade sett på med sådan renhet och öm-

het medan Han levde. De slöt den munnen, som de aldrig vågat eller kunnat kyssa.

Kvinnornas många tårar föll på Hans ansikte, som i dödens stilla blekhet, hade återfått sin gamla skönhet. Dessa tårar tvättade det ansiktet bättre än det renaste vatten, bättre än vattnet från Jakobs brunn.

Efter ansiktet, kom resten av Herrens kropp, vilken var indränkt i dödskampens svett, Korsets blod och dammet från vägen till Golgata. Från Hans händer, fötter och sida, droppade fortfarande blod.

De tvättade hela Hans kropp och smorde generöst in den med myrra, även de mörka hålen i Hans händer och fötter. Efter att den syndfulla kvinnan hade smort Jesu fötter och huvud med myrra, hade Herren inte tagit emot annat än slag och bespottning. Nu smörjs Han in med myrra och tårar för andra gången.

När hundra skålpund —trettiofå kilo— dofter hade använts upp, svepte kvinnorna Herrens kropp med linnebindlar och band. Sedan täckte de Hans ansikte med en duk, efter att ha kysst Hans panna.

Sedan lyfter bärarna Josef och Nikode-

mus upp sin dyrbara börda inlindad i vitt linne —Jesus Kristus— och lägger den i en grav, rullar en stor sten framför öppningen och lämnar platsen.

Kvinnorna däremot, dröjde kvar, oförmögna att slita sig från stenen framför graven, som skilde dem för alltid från Honom som de hade älskat och som de varit hängivna.

Hur kunde de lämna Honom ensam, i gravens och dödens dubbla mörker, Han som varit så ensam i sin vånda i Getsemane och på Korset?

Kanske bad de med låga röster eller mindes något ord eller gest av deras Älskade.

Om någon av kvinnorna försökte trösta en annan, bröt den andra ut i höga snyftningar. De åkallade Hans namn, lutade sig mot stenen och talade till Honom —vars öron hädanefter var slutna av duken och döden— ord av kärlek, som de inte vågat yttra till Honom medan Han levde.

Den kvällen, i den mörka, fuktiga skymningen, vällde deras kärlek fram, som var större än deras hjärtan kunde rymma.

Till slut övervanns de av den tilltagande kylan och deras fruktan för natten och de lämnade platsen med ögon som lyste av tårar och med löftet att återvända två dagar senare.

O, välsignade kvinnor...

“De glömde att ingiva tro på Kristus i deras hjärtan”

Konsekvenserna av hjärtlöshet gentemot våra föräldrar*

En man och hans fru hade fyra barn: två flickor och två pojkar. De uppfostrade dem i med- och motgång, i stor fattigdom; de såg till deras materiella behov och gifte bort dem.

Dessa stackars föräldrar, glömde dock en sak in sin uppfostran av sina barn: **de glömde att ingiva dem tro på Kristus i deras hjärtan.**

Han var frånvarande i deras hus, i utbildningen och den uppfostran de gav sina barn. Följaktligen kom Han förstås också att vara frånvarande i de fyra nya familjer som kom från dem.

Åren gick och föräldrarna blev gamla. Eftersom de bodde skilda från sina barn, bjöd de en dag in sina två söner (som bodde närmare). De sade till dem att deras fruar behövde komma förbi hos dem nu och då för att ge dem en hjälpande hand.

Föräldrarna hade inte velat störa dem genom sin närvaro, därför hade de beslutat sig för att bo skilda från sina barn i första hand.

Vad tror du att deras söner svarade dem?

”Säg det till era döttrar. Låt dem hjälpa er, inte våra fruar!”

Föräldrarna talade med sina döttrar, men svärsönerna accepterade arrangemanget med sura miner.

Saker var ganska obehagliga för föräldrarna en tid.

En dag fattade deras hus eld och det blev bara aska kvar av det. Det var bara med stor svårighet som brandmännen lyckades rädda dem. Vad skulle de nu göra? I vems hus skulle det gamla paret bo? Inte i någons hus! Ingen av barnen ville ta emot dem.

De bodde två, tre dagar i en grannes hus så att de kunde återhämta sig något, vilket de-

ras döttrar, svärsöner, söner, svärdöttrar och barnbarn tog som ett tillfälle att försvinna.

Det gamla paret var tvungna att lämna huset, där de var gäster och gå till deras äldste son.

”Jag går” sade den gamle fadern till sin fru, ”medan du väntar på gården till vår församlings kyrka och så får vi se vad som händer.”

Det var lunchtid och den äldste sonens familj satt och åt när fadern anlände. Han bad dem att ta emot dem, men sonen lyssnade inte. Han hade blivit påverkad av sin fru och han ropade till henne:

”Ta ut honom härifrån innan jag bryter hans revben.”

Svärdottern stängde ut honom och den gamle mannen vände sig om och sade:

”Må Gud straffa er!”

D.v.s., han förbannade dem. ”Må Gud straffa er” kan låta som en ”artig” sorts förbannelse, men det är trots allt en förbannelse.

Hans svärdotter gav honom en knuff och han föll nedför sexton trappsteg.

När de lyfte upp honom och tog honom till läkaren, upptäckte de att han hade brutit bäckenet, med resultatet att han blivit förlamad och behövde stanna sex månader på sjukhus.

Modern, som nu var ensam, gick till sina döttrar för att be om deras hjälp. De svor åt henne och ville inte ha någonting med henne att göra, eftersom den stackars kvinnan led av inkontinens. De skickade iväg henne för att hon inte skulle smutsa ner deras hus!

Till slut tog deras yngre son emot henne och lät henne bo i ”tvättstugan”. (På den tiden fanns det ”tvättstugor” på hustaken i stället för tvättmaskiner.) Sex månader senare, kom den förlamade fadern ut från sjukhuset och han blev också inklämd i tvättstugan.

En natt under ett åskväder, slog blixten ner i denna tvättstuga, och inte bara brände ner den, utan dödande också den förlamade fadern.

Inte långt därefter gick den olyckliga modern igenom mycket lidande. Hennes svärdotter kastade ut henne från den nedbrända tvättstugan. Vad skulle hon göra nu? Hon gick och sökte skydd under en bro.

Elva dagar senare hittades hon död med en lapp i sina frusna händer med orden:

Det är mitt fel att mina barn blev som de blev. Om jag hade uppfostrat dem i Kristi famn, så skulle säkerligen också deras fruar och män ha blivit bättre människor.

Jag biktade mig för en mycket vis präst som passerade förbi här, och det är vad han sade till mig. Han tog med sig den Heliga Nattvarden hit, under bron och jag tog emot kommunionen. Han sade också till mig att han skulle komma tillbaka och hämta mig och hitta någonstans åt mig att bo och att han skulle göra allt han kunde för att hjälpa mig. Men jag vet att det kommer vara för sent.

Mina barn, jag lämnar kvar min välsignelse till er. Måtte ni också bli morföräldrar, farföräldrar och svärföräldrar, med Kristus inom er. Måtte ni aldrig uppleva något av det som vi gjorde. Må Gud ge er allt gott. Er mor.

* * *

Ett år efter hennes död, föll svärdottern, som hade knuffat sin svärfar, i samma trappa och skadade sin arm. Den blev snabbt infekterad och till slut behövde armen amputeras. Den andra svärdottern utvecklade en knöl i huvudet, som två år senare ledde till att hon kom på mentalsjukhus. I det tredje huset, dog fyra små barn inom sju månader. I det fjärde huset var det gräl och skilsmässa.

* * *

Tio år efter moderns tragiska död, fanns det inte en enda person kvar i någon av dessa familjer. En efter en blev personerna i familjerna utplånade på något sätt som den gudomliga rättvisan ordnade, eftersom ingen av dem visade någon benägenhet till ånger och ingen skamkänsla för sitt hjärtlösa beteende mot sina gamla och sjuka föräldrar!

(*) Protopresbyter Stefanos K. Anagnostopoulos, *Steg på den kristna färden* [på grekiska] (Piraeus: 2011), s. 290.

“De betjänar oss dag och natt,
skyddar och hjälper oss i allting”

De heliga änglarna älskar människo- släktet*

En gång när den helige Nifon var ute på landsbygden, lyfte han sina händer för att bedja.

Plötsligt öppnade sig himlarna och han såg Herren sittande på en ärorik tron, omgiven av apostlarna och en mängd änglar!

Han stod i hänryckning och såg på dem.

Han önskade att han kunde flyga som en fågel, brinnande av längtan att förena sig med dem.

De iakttog också honom och sade till varandra med fröjd:

”Se, där är vår käre vän Nifon. Se med vilken längtan och kärlek han beaktar oss! Med all rätt åminner vi honom i våra gudstjänster!”

Sådant sade de obefläckade änglarna. När han kom tillbaka till sig själv igen, fylld av glädje, komponerade han lovprisningar och sånger, som överflödade av sötma, till deras ära.

O, hur mycket de heliga änglarna älskar människosläktet! De hjälper oss i varje gott verk.

Hur kan då vår kärlek och längtan förbli annat än oförminskad för dessa dyrbara ädelstenar, glänsande pärlor, varelser av gudomlig skönhet och odödliga blommor?

De beder oupphörligen för oss och bönfaller Gud, som älskar människan, att ha förbarmade över oss och rädda oss från den eviga elden.

De betjänar oss dag och natt: ● när vi äter, skyddar de oss och bevarar oss; ● när vi sover täcker de oss med sina vingar; ● när vi arbetar, när vi går till fots, när vi reser på havet, är de alltid vid vår sida och skyddar och hjälper oss i allting!

(*) *En asketisk biskop: Den helige Nifon, Biskop av Konstantiane* [på grekiska] Fjärde upplagan (Heliga klostret Parakletou, Oropos, Attikis, 1994), s. 147.

Ett avslöjande mirakel som
ägde rum i dagens Australien

Kvinnor bör bedja med huvudet täckt*

*“...höves det en kvinna att ohöljd
bedja till Gud?”*

En rysk gammaltroende kvinna konverterade till Ortodoxin. Hon antog till fullo den Ortodoxa läran och följde Kyrkans regler mycket strikt.

* * *

Inte lång tid därefter, råkade hon ut för en bilolycka, då hon pressades mot ratten och blev svårt skadad i bröstet.

En kort tid efter olyckan kom hon att utveckla bröstcancer. Läkarna rekommenderade kirurgiskt ingrepp och avlägsnande av bröstet. Kvinnan accepterade detta ödmjukt som Guds vilja.

Operationen var lyckad, men läkarna föreskrev ändå intensiv cellgiftsbehandling som säkerhetsåtgärd. De informerade kvinnan att hon skulle förlora allt sitt hår p.g.a. cellgifterna. Kvinnan accepterade ödmjukt även detta och förtröstade på Herren.

Hon startade cellgiftsbehandlingen, och fastän den pågick under en längre tid, påverkade den inte hennes hår. Läkarna var mycket förbryllade över detta och kunde inte förklara det.

En natt när kvinnan sov uppenbarade sig Guds Moder för henne och sade till henne: "Eftersom du aldrig har trätt in i en kyrka utan slöja på ditt huvud, så skall inte ett hårstrå falla från det, trots cellgiftsbehandlingen!"

• *Men var kvinna som beder eller profeterar med ohöljt huvud, hon vanäras sitt huvud... Dömen själva: höves det en kvinna att ohöljd bedja till Gud?*

(1 Korintierbrevet 11:5, 13)

• *Det är anständigt och heligt för kvinnor att bedja med huvudet täckt, enligt apostelns bud och uppmaning. Genom att täcka sina huvuden ärar de sina makar och hedrar och visar vördnad för änglarna som skyddar dem...*

Om kvinnor täcker sina huvuden när de läser heliga böcker, så att de visar sina hjärtans inre fromhet genom sitt yttre utseende, som den gudomlig Chrysostomos säger, hur mycket mer bör de inte täcka sina huvuden när de går in i Guds Kyrka för att bedja? Ty, genom att täcka sitt yttre, avslöjar de deras själars inre fromhet.

(Den helige Nikodemus Hagioriten)

• *Med dessa ord avslöjar aposteln här något mer, något ännu mer fruktansvärt: det är att Gud blir förolämpad och vanärad av kvinnor som inte täcker sina huvuden när de beder.*

(Den helige Theofylakt av Bugarien)

() Hagios Kyprianos, Nr. 259, mars-april, 1994, sid. 248.*

• **Postadress:** Convent of the Holy Angels, P.O. Box 51891, 145 65 Agios Stephanos, Attikis, Greece
• **e-post:** mhangels@otenet.gr • **Telefonnummer:** 0030-22950 22582 • **fax:** 0030-22950 22582 • **Publiceras på åtta språk:** grekiska, ryska, engelska, franska, italienska, svenska, tjeckiska och georgiska (www.synodinresistance.org/Publications_en/OikodomiParamythia.html) • **distribueras gratis** • **Med välsignelse och överinseende** av Hans Nåd Biskop Kyprianos av Oreoi, styrande hierark för den Heliga Motståndssynoden, Ortodoxa Kyrkan i Grekland som följer Fädernas kalender.